

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Marcadelli fidelitas, & iniustum supplicium, miraculis compensata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

runt agnoscere atque emendare. Viderunt enim & suam in iudicando temeritatem, & aliorum sanctitatem, quos temerè iudicauerunt.

IV.
Cæsarius lib.
6. illustr. mi-
racul. c. 33.

Vtitur Deus iisdem modis sæpius, sæpius enim pari infamiae genere homines sauciantur. Vt igitur historiam historiâ confirmemus, Audi Cæsarium. In Ferraria ciuitate Longobardia, ante annos paucos, erat homo quidam Marcadellus nomine, mira simplicitatis, & erga Sanctorum loca maxima deuotionis: Qui cum obnitiâ simplicitatem à multis pro fatuo haberetur, & in oculis DEI esset prudentissimus, quidquid de suis laboribus ultra necessitates natura reseruare poterat, illud in visitando limina beati Iacobi in Compostella, aut Beatorum Apostolorum Petri & Pauli fideliter expendebat. Tempore, quæ potuit, hominum pecora paut, & cum præ senectute ad hoc minùs sufficeret, ostiatim mendicando eleemosynis fidelium vitabat. Non recedebat ab Ecclesia, dum diuina in ea agerentur, unde ab omnibus amabatur. Qui, cum feruentius versaretur in quadam villa dicta diocesis, & in ecclesia eiusdem ville thuribulum argenteum negligentius pendere conspexisset, timens tam damnnum Ecclesia, quam sua conscientia, ait Sacerdoti; Non securè hic pendet tale thuribulum. Dicente illo, quia multis annis sine periculo illic pependisset, Respondit Marcadellus: Sepe hoc una die euenit, quod in mille annis non contingit. Quid plura? Instinctu Diaboli thuribulum subtrahitur, non tamen Marcadello furtum imponitur. Quod cum fur, Domino prohibente, & seruo suo occasionem Martyrii preparante, vendere non posset, nec auderet, sciens hominem esse simplicissimum, & Ecclesia illius notissimum, eum secretè adiit, & quia ipse idem rapuisset vas, priùs tamen recepto sacramento ne se proderet, sibi confessus est: Cui ille respondit; Da mihi thuribulum, & ego illud nullo sciente bene restituum, & si necesse fuerit, etiam animam meam ponam pro te. His auditis, fur thuribulum ei tradidit, quod ille feno inuolutum, sacco suo immisit. Qui cum plus solito præfatam Ecclesiam frequentaret, ut thuribulum cautè, & sine nota in locum suum reponere posset, die quadam nimia tempestatum violentiâ à foribus Ecclesia, quæ tunc clausa fuerat, depulsus vicine domus solatium expetere cogebatur, sacculi sui oblitus: quem homo quidam pertransiens leuauit, & cuius esset non ignorans, uxori suæ seruandum commisit, ut Marcadello qua-

renti

renti illum restitueret. Qua sacci ponderositatem sentiens, marito respondit; Non potest tanti ponderis esse panis, puto quod ex nimia simplicitate illum impleuerit lapidibus. Apertoq; sacco, cum thuribulum in eo reperisset, & subito clamore vicinis inuentum prodidisset, accurrit populus, accurrit tandem & ipse Marcadellus. Requisitus de sacco, cuius esset, mentiri noluit, sed respondit; saccus meus est, sed quod in eo est, vestrum est. Ego thuribulum furatus non sum, non tamen furem prodam. Et recitauit eis per ordinem, qualiter ad se aduenerit, & quid furi promiserit. Dicentibus eis; Lex est Longobardia, ut vel furem prodas, vel furis pœnam subeas; respondit; in manibus vestris sum, quod iustum est, facite de me. Illi sibi prospicere volentes, hominem Ferrariam ducentes, potestati obtulerunt, casum exposuerunt, innocentia eius, ac simplicitati testimonium bonum perhibentes. Quem cum iudex inducere non posset, ut furem publicaret, capituli sententia super eum data, ante fores maioris Ecclesie, tamquam sacrilegus reus, decollatus est; cuius corpus à quibusdam in eodem loco sepultum est. Nocte sequente, cum quadam religiose matrona ciuitatis ad Ecclesiam, propter matutinarum solemnia irent, venissentq; ad tumulum eius, cantus angelicos illic audierunt, cereos ardenes viderunt, insuper & suauissimi odoris fragrantiam senserunt. Quod cum secunda, & tertia nocte plenius comperissent, qua audierant, vel viderant, sen etiam senserant, Episcopo ciuitatis retulerunt. Qui cum esset vir religiosus, aliquibus secum assumptis, cum nocte quarta esse ita, ut mulieres dixerant, experimento didicisset, super tumulum hominis Dei basilicam fabricari fecit, & fiunt ibi miracula vsq; ad hodiernum diem, ad laudem nominis Christi.

Quid his talibus exemplis vult diuina sapientia aliud, quàm vt in omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros, in multa 2. Cor. 6. 4. patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustijs, in plagis, in carceribus, & c? per gloriam & ignobilitatem: per infamiam & bonam famam, & c. Nemo desperet, nemo pusillanimis fiat, si oculis humanis despicitur, si suspicionibus petitur, si temeratur iudicijs, si nomen illius vbique diffamatur; si denique morti addicitur innocens; nouit Deus iudicium vniuscuiusque, tamquam meridiem, Psal. 36. 6. & iustitiam, tamquam lumen educere. Sicut enim Christus, qui à Iudæis toties spretus & illusus est, in monte Thabor resplenduit,